ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить щотижня з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 29 (367) | Субота, 27 липня 1974 р. | Ціна 2 коп.

ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УТОГ

22 липня цього року в Києві відбувся VII позачерговий пленум Центрального правління Українського товариства глухих.

З інформацією «Про виконання соціалістичних зобов'язань за I півріччя четвертого року п'ятирічки колективами УВП, культосвітніми закладами та організаціями Товариства» виступив голова Центрального правління УТОГ тов. Семко А. Х.

Пленум розглянув організаційне питання, увільнивши тов. Марченка М. П. від обов'язків заступника голови Центрального правління УТОГ у зв'язку з переходом на іншу роботу. Членом Центрального правління і заступником голови ЦП УТОГ обрано тов. Солових Ігоря Семеновича.

В зв'язку з виходом на пенсію пленум вивів зі складу Центрального правління УТОГ тов. Москальця К. Ф. і тов. Комарницьку А. П., яка вибула за межі республіки.

На цьому VII позачерговий пленум Центрального правління УТОГ закінчив свою роботу.

СЕМИМІСЯЧНИЙ ПЛАН — ДОСТРОКОВО

На десять днів раніше строку завершило семимісячне завдання по реалізації готових виробів Ужгородське учбово-виробн и ч е підприємство № 2. До кінця липня трудівники УВП-2 додатково пошиють і реалізують товарів народного споживання на 102 тисячі карбованців більше, ніж передбачалося раніше.

Серед робітників підприємства все ширшого розмаху набирає соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань четвертого, визначального року. Недавно 11 трудівників підприємства завершили виконання особистих завдань п'ятирічки. Серед них, закрійники — Матіслав Сатінгер, Олена Русин, Марія Лаврінець, бригадир колективу виворотників Ганна Сенінець, швеї — Ганна Чупірка, Калина Пирожук, Анна Немеш та інші.

Чимало робітників цього підприємства видають продукцію в рахунок останнього року дев'ятої п'ятирічки.

Семимісячний план по випуску та реалізації продукції достроково завершили також Івано-Франківс ь к е, Сумське, Білоцерківське та інші учбово-виробничі підприємства.

РОКИ ОНОВЛЕННЯ, ЗРОСТАННЯ

Сьогодні старовинний Львів відзначає 30-річчя звільнення міста від фашистських загарбників. За цей час воно оновилось і помолоділо. Відкрились нові лікарні і школи, виросли нові фабрики і заводи. Нині львів'яни вже не знають, що таке безробіття.

За роки, що минули з часу звільнення міста від фашистів, зросло і зміцніло Товариство глухих на Львівщині. Поряд з єдиною будовою, що належала глухим Польщі у Львові триповерховим «Домом глухих» (невеличка швейна та шевська майстерні, мебльове підприємство з гуртожитком) виросла п'ятиповерхова швейна фабрика, обладнана найновішим сучасним устаткуванням.

Мешканцям сторого «Дому глухих» і не снилося те, чого досягли сьогодні члени нашого Товариства. Нині вони мають змогу лікуватись у санаторіях, подорожувати за туристськими путівками по країні. А майстер першого потоку швейного цеху Фаїна Володимирівна Антонова, відома спортсменка, навіть виїздила по туристській путівці до Франції. Недавно вона виступила з розповіддю про побачене перед членами Товариства.

Поряд з УВП-1 виріс 100 квартирний будинок, в якому мешкають члени колективу підприємства. А недалеко від нього, по вулиці Борсоєва, стоїть ще один п'ятиповерховий будинок, в якому мешкають члени УТОГ.

Якщо пройти трохи далі вулицею Некрасова, то попадемо в Будинок культури УТОГ. Тут члени нашого Товариства проводять своє дозвілля, відвідують репетиції Народного самодіяльного театру та хореографічного й естрадного гуртків, беруть участь у роботі народної кіностудії «Каменяр», гуртка «Умілі руки». До їх послуг бібліотека художньої та політичної літератури.

Біля підніжжя гори Високий замок розташоване підприємство № 2, де трудяться члени УТОГ у таких цехах, як ткацький, скловиробів та галантерейний. Чимало глухих працює у компактних групах на державних підприємствах.

Більшість членів нашого Товариства, що працюють на виробництві, стали ударниками комуністичної праці, переможцями соціалістичного змагання 1973 року.

На Львівському УВП-1 вже закінчили свою особисту п'ятирічку такі товариші, як Я. Т. Луцик, Ю. Є. Ришко, Г. Д. Швець, С. І. Нестер, І. В. Яремко, Л. М. Старушинська, С. І. Годованська та інші. Чимало робітниць видають продукцію у рахунок 1975 року.

План першого півріччя 1974 року по реалізації продукції колектив УВП виконав на 105,4 процента. Швейний цех понад встановлене завдання випустив 23 тисячі чоловічих сорочок.

Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев у своєму виступі перед виборцями Бауманського виборчого округу м. Москви говорив, що про минуле важливо пам'ятати, щоб повніше, яскравіше уявити масштаби змін. А за три десятиріччя зміни у Львові сталися величезні.

Наші досягнення великі, але ми зробимо їх ще більшими, говорять члени Товариства, зустрічаючи 30-річчя з дня визволення рідного міста від фашистських загарбників. Ми докладемо всіх сил, щоб достроково завершити виробничі завдання і соціалістичні зобов'язання 1974 року.

Л. АЛФІМОВА.

У колективі трудівників Чернігівського УВП крейдувальника Бориса Марусенка та механіка-наладчика Петра Пильника знають як невтомних шукачів технічного прогресу. Внесені і запроваджені ними раціоналізаторські пропозиції дали відчутний економічний ефект.

За високі виробничі показники й активну участь у громадському житті колективу підприємства Б. Марусенка та П. Пильника недавно нагороджено орденами Червоного Трудового Прапора.

На фото: (зліва направо) Б. Марусенко та П. Пильник.

ПІДСУМКИ РАДУЮТЬ

У липні полтавчани відзначили 800-річчя свого рідного міста. Цю дату вони ознаменували ударною працею. Виробничий план по випуску продукції колектив виконав достроково, до 18 червня. По її реалізації — до 20 червня на 105,4 процента.

Продуктивність праці за перше півріччя, у порівнянні з відповідним періодом минулого року, зросла на 12,1 процента. Досягнуто зниження фактичних затрат проти планової собівартості на 2 проценти, або на 1,9 копійки.

За рахунок кращої комбінованої розкладки і обкрейдування, досягнуто економії тканин 3,2 тисячі метрів і 18 тисяч метрів ватину.

За червень місяць кращих показників у змаганні добилась бригада № 3, яку очолює майстер Н. В. Кандзюба. Виробничий план по асортименту колектив виконав на 110,9 процента, по здачі продукції з першого пред'явлення на — 96,4 процента, по зростанню продуктивності праці на 29,6 процента.

Колективу вручено перехідний Червоний прапор і першу грошову премію.

На друге місце в змаганні між виробничими колективами УВП-1 вийшла бригада № 6 (майстер М. П. Деменко). Трудівникам бригади вручено червоний вимпел та другу грошову премію.

Ударно попрацювали і досягли високих трудових показників у першому півріччі В. І. Федорцов, Л. В. Гузічко, М. І. Олейчук, Л. Н. Дрожок, В. П. Долгіна, Н. К. Берегова, яку цього року нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора, А. Г. Доля, В. М. Баленко та багато інших.

В. БОГДАНЕЦЬ,
інженер-економіст Полтавського УВП-1.

МАЙСТЕР ТОКАРНОЇ СПРАВИ

Двадцять вісім років тому Григорій Миколайович Мішутін вперше переступив поріг нинішнього головного підприємства Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

Разом з його розквітом зростала і трудова майстерність робітника. Сьогодні токар Г. М. Мішутін висококваліфікований спеціаліст, що виконує будь-яке складне завдання. За час роботи на підприємстві Григорій Миколайович підготував і навчив токарної справи шістьох молодих робітників, які також стали справжніми майстрами токарної справи.

Григорій Миколайович готує верстат і знайомиться з кресленнями заздалегідь. А з початком зміни з-під різця його верстата вже фіолетовою змійкою в'ється стружка, поступово окреслюється форма нової деталі. Щоденні трудові показники ветерана сягають 130—135 процентів норми.

Серед трудівників головного підприємства об'єднання Григорій Миколайович користується заслуженим авторитетом. Молоді, а то й літні робітники охоче звертаються до нього за порадою, в чому він ніколи не відмовляє.

Адміністрація підприємства неодноразово відзначала працю ветерана численними подяками та грошовими преміями. Його також нагороджено медаллю «За трудову відзнаку».

Ф. САВЕНОК.

На знімку: ударник комуністичної праці **Г. М. Мішутін.**

Фото автора.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ СРСР

НА СТОРОЖІ МОРСЬКИХ РУБЕЖІВ

28 липня радянський народ і воїни Збройних Сил урочисто відзначатимуть День Військово-Морського флоту СРСР. Наша Батьківщина вшановуватиме військових моряків і тих, хто своєю працею створює матеріальну основу бойової могутності флоту, сприяє його зростанню і розвитку.

Радянський Союз—велика морська держава. Води трьох океанів і 14 морів обмивають його береги, а протяжність морських кордонів перевищує довжину екватора.

У пам'яті народу живуть революційні подвиги військових моряків. В роки підготовки і проведення Великої Жовтневої соціалістичної революції моряки разом з робітниками в єдиному строю штурмували Зимовий палац та інші бастіони царизму, відбивали спроби контрреволюціонерів відновити владу експлуататорів.

В роки Великої Вітчизняної війни разом з воїнами інших видів Радянських Збройних Сил військові моряки проявили масовий героїзм, безмежну відданість Батьківщині. Вони потопили біля 2 тисячі 500 бойових кораблів і транспортів противника, знищили багато літаків ворога, висадили понад 110 оперативних і тактичних десантів, перевезли по морях і річках понад 10 мільйонів чоловік та велику кількість бойової техніки. Військові моряки відзначилися при захисті Одеси, Севастополя, Таллінна, Ленінграда, Сталінграда, Новоросійська, при проведенні Керченсько-Феодосійської опер а ц і ї, при захисті північнокавказьких перевалів та Радянського Заполяр'я.

У післявоєнні роки по волі Комуністичної партії і Радянського уряду було створено океанський флот, озброєний сучасними засобами ведення війни на морі.

Сьогодні військові кораблі мають високу морехідність, велику автономність плавання. Підводні човни і надводні кораблі оснащені могутньою зброєю і бойовою технікою, що концентрує в собі останні досягнення науково-технічного прогресу.

ВЕТЕРАН

В місті Марганці, в компактній групі на ремонтному заводі гірничорудного устаткування, працює токарем Семен Іванович Романенко. Висока майстерність дає змогу робітникові добиватися високих трудових показників. Норми виробітку Семен Іванович виконує на 150 процентів.

Не забуває він і про молодих робітників, які прийшли на підприємство. Допомагає їм краще організувати своє робоче місце, ділиться досвідом, а то й підтримає доброю порадою.

За успіхи, досягнуті в соціалістичному змаганні вирішального року п'ятирічки, С. І. Романенка було нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року», а також Грамотою Міністерства чорної металургії УРСР.

Нещодавно, з нагоди тридцятиріччя його трудової діяльності, Семена Івановича вшановували на загальних зборах колективу. В урочистій обстановці від імені партійної, профспілкової організацій, та адміністрації заводу, ветеранові було оголошено подяку за багаторічну працю. Тут же, на зборах, йому вручили і грошову премію.

Н. ЖАКОВА,
перекладач міжрайвідділу УТОГ.

Дніпропетровська обл.

Читач продовжує розмову

ДБАТИ ПРО ЛЮДЕЙ

Наприкінці минулого місяця на сторінках **«Нашого життя»** була вміщена стаття заступника голови Центрального правління УТОГ М. Неплюй «Усунути причини плинності кадрів». Цей матеріал викликав жвавий інтерес серед членів Товариства.

Порадившись, ми вирішили обговорити питання плинності кадрів на засіданні президії облвідділу УТОГ не тільки з участю адміністрації Ворошиловградського УВП, але й майстрів, бригадирів, членів місцевкому та бюро первинної організації УТОГ, а також передових робітників і службовців цього підприємства.

З доповіддю про причини плинності кадрів на підприємстві виступив заступник директора УВП по навчально-виховній роботі тов. Шаповалов Н. П. Доповідь була короткою. Назвавши кількість робітників, що звільнилися з УВП, він навів причини, якими вони мотивували свій перехід на інше місце роботи, але не сказав нічого про те, а що ж було зроблено для того, щоб вони залишилися на виробництві.

Далі тов. Шаповалов Н. П. зазначив, що на УВП в основному проводиться робота по закріпленню кадрів шляхом проведення лекцій, бесід, зборів. Працює громадський відділ кадрів, розроблені і затверджені в березні цього року заходи по зменшенню втрат робочого часу і плинності кадрів. Але, незважаючи на це, за перше півріччя з підприємства звільнилося 73 чоловіка, серед них 30 глухих. За цей час прийнято 80 чоловік, з них 11 членів Товариства.

Чітку картину і відповідь на поставлене президією питання дали робітники та службовці цього підприємства.

Майстер цеху по виготовленню ліжок — голова бюро первинної організації УТОГ Т. П. Кайль, начальник інструментального цеху В. М. Постников, робітники І. Верюшин, Л. Стативка, старший майстер швейного цеху Н. Я. Полтавська у своїх виступах зазначили, що на УВП ще має місце тяжка ручна праця, не приділяється належної уваги впорядкуванню приміщень цеху по випуску ліжок. Там земляна підлога, багато пилюки. В деяких з них погана вентиляція, дмуть протяги, від яких робітники простуджуються, особливо жінки.

Погано працює їдальня, страви готують несмачно. До того ж другу зміну вона не обслуговує.

Багато робітників і службовців, що чують, або зовсім не володіють мімікою, або знають її дуже погано і з глухими не можуть самостійно розмовляти. Гурток по вивченню міміки вони відвідували дуже погано.

Місцевий комітет профспілки, що його очолює В. І. Чебаненко, ще не став центром всіх починань робітників і службовців, слабо контролює виконання колективного договору між адміністрацією та виробничим колективом. Заяви про допомогу на місцевкомі розглядають з великим запізненням, часто через два-три місяці.

Керівники УВП та тов. Чебаненко В. І., крім заступника директора УВП по виробництву А. А. Фільченка, рідко бувають в цехах підприємства. Робітники часто простоюють без роботи по декільканадень підряд, а потім розпочинається штурмівщина. Внаслідок цього з'являється брак. Працюючи за такою системою з місяця в місяць, дуже важко виконувати виробничий план. Робітникам доводиться працювати у вихідні дні, а місцевий комітет профспілки не захищає їх інтересів.

Формально підходять тут і до виконання постанов президії Центрального правління та обласного відділу УТОГ. Так, конкурс на кращу швею — мотористку провели з великим запізненням—5 липня і без усякої творчої підготовки. Тому й не дивно, що конкурс не викликав у робітниць живого інтересу і вогника справжнього суперництва, хоча за два дні до його проведення були оголошені суми премій за призові місця.

У своєму виступі виконуючий обов'язки директора Ворошиловградського УВП тов. Фільченко визнав, що на підприємстві справді має місце ручна праця, невпорядковані деякі виробничі приміщення. Для цього в цехах потрібно настелити підлогу, побудувати тамбури, відремонтувати душові.

Тов. Фільченко А. А. закликав робітників і службовців взяти активну участь в усуненні наявних недоліків та в підготовці до випуску нової продукції — електромагнітів.

Президія облвідділу на цьому засіданні відмітила серйозні недоліки й упущення в роботі з кадрами і запропонувала керівництву УВП усунути їх. Про виконання цієї постанови буде заслухано пізніше.

Т. ПИЛЯКІНА,
голова Ворошиловградського облвідділу УТОГ.

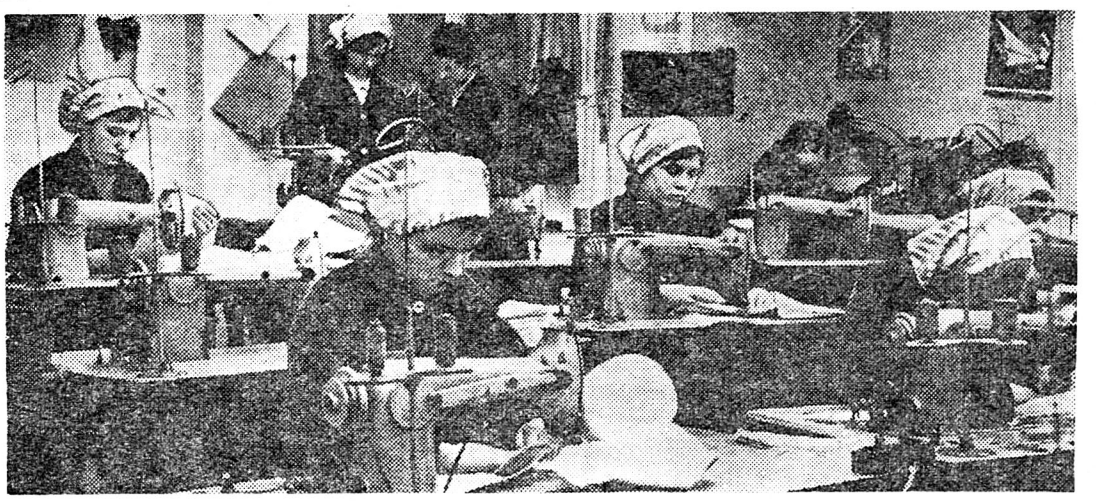

На Ужгородському учбово-виробничому підприємстві № 2 велику увагу приділяють підготовці робітничої зміни.

На знімку: у класі виробничого навчання.

Фото З. ГРЕШКУЛИЧА.

Риси радянського характеру

ВОГНЕННИЙ ТРАКТОРИСТ

Невисокий на зріст, ставний юнак у солдатській гімнастерці без погонів, привітавшись, відрекомендувався:

— Комсомолець Іван Гись.

Статурою, манерою впевнено триматись, відкритим поглядом, навіть приглушеним голосом, усім він нагадував того, другого Івана Гися.

— Три дні тому повернувся з армії. Готовий стати до роботи...

— В господарстві завжди діло знайдеться,— мовив голова колгоспу К. М. Янчук.— До чого більше душа лежить?

— До трактора. Права механізатора широкого профілю маю,— відказав Іван. І додав.— Просив би, якщо можна, дати... батькову машину.

Костянтин Миронович міцно потис юнакові руку:

— Присядьмо на хвилину, помовчімо. Вічна йому пам'ять.

...Того літа з жнивною порою прийшла незвичайна для Волині спека. На віддаленому полі під лісом у Хмариній долині жниварі скиртували.

Дві тракторні волокуші стягували копиці обмолоченого ячменю, а Іван Пилипович Гись вправно подавав солому на високий ожеред навішеним на трактор скиртокладом.

Тепер важко сказати: чи то залізні зуби грабель, черкнувши об кремінь, чи щось інше, викресали іскру, чи то був випадок самозайняння сухої, мов трут соломи...

Тривожний крик «Горить!» пролунав тоді, коли агрегат Гися наближався до скирти: на кінці довгої стріли в граблях його скиртоклада билось полум'я.

Тракторист не розгубився. Він поспішив дати задній хід: подалі від скирти! Знав: неподалік, через дорогу, нескошене хлібне поле. По сухій стерні полум'я миттю перекинеться туди. «Хліб, врятувати хліб!...» — майнула думка.

На борозні трактор хитнуло. Палаюча солома, зірвавшись із грабель, впала на кабіну. Вогонь ковзнув по баку з пальним. Гулкою луною прокотився над Хмариною долиною вибух...

Він врятував нескошене хлібне поле. Врятував ціною власного життя. Всім колгоспом проводжали його в останній путь. Вдячні односельці поставили на могилі тракториста пам'ятник. Механізатори самі відновили його трактор, який за всіма ознаками підлягав списанню.

...Знову повним складом працює тракторна бригада колгоспу імені Кірова Локачинського району. Без змін у списку її членів: місце Івана Гися-старшого зайняв у трудовому строю Іван Гись-молодший. Гідно несе він батьківську естафету. На радіаторі його трактора майорить червоний прапорець правофлангового соціалістичного змагання, передовика боротьби за великий хліб 1974 року.

В. ЛАВРЕНЮК.

НЕЗДОЛАННА СИЛА ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОГО ЄДНАННЯ

Головною політичною умовою здійснення докорінних соціально-економічних перетворень, втілення в життя ленінської програми з національного питання, виникнення радянських республік була перемога Великої Жовтневої соціалістичної революції. Вона відкрила всім народам Росії шлях вільного розвитку, забезпечила ліквідацію будь-якого національного гноблення. Великий Жовтень змінив всі сторони життя націй і народностей, поклав початок становленню нового, соціалістичного типу національних відносин.

У ході соціалістичного будівництва під керівництвом В. І. Леніна, Комуністичної партії було створено багатонаціональну державу — Союз Радянських Соціалістичних Республік — добровільний союз вільних націй, побудований на принципах пролетарського інтернаціоналізму, єдності економічної і політичної організації суспільства, на спільності ідеології та культурного життя.

Утворення Союзу РСР дало змогу розвивати економіку всіх республік за єдиним народногосподарським планом і таким чином максимально використовувати переваги соціалістичної системи господарювання. Розробляючи народногосподарські плани, партія передбачала більш швидкі, у порівнянні з середньосоюзними, темпи розвитку народного господарства раніше відсталих республік. Це відіграло важливу роль у ліквідації фактичної нерівності націй, у всебічному економічному, політичному і культурному розвитку всіх республік.

Успішне здійснення соціалістичної індустріалізації, колективізації сільського господарства і культурної революції забезпечило перемогу соціалізму. Назавжди було покінчено в нашій країні з експлуатацією людини людиною, національною нерівноправністю. Утвердилася непорушна морально-політична єдність радянського суспільства, дружба і братерство народів, невпинно йде процес інтернаціоналізації всього нашого життя, склалася і розквітла єдина своїм інтернаціоналістичним духом і характером радянська соціалістична культура.

Глибокі революційні зміни в усіх сферах життя, виникнення і розвиток соціалістичних націй, новий тип відносин між ними, сама природа соціалізму обумовила утвердження в нашій країні нової історичної спільності людей — радянського народу. Це наше велике історичне досягнення, підсумок здійснених великих економічних і соціально-політичних перетворень.

Наша партія зробила важливий теоретичний висновок про те, що під керівництвом партії Леніна самовідданою працею радянських людей в СРСР побудовано розвинуте соціалістичне суспільство. В умовах розвинутого соціалізму, як і передбачав В. І. Ленін, відбувається дальший розвиток і зближення соціалістичних націй, вдосконалюються національні відносини.

Вирішальне значення в розвитку кожної нації і народності нашої країни на сучасному етапі має дальше зміцнення економічної спільності їх життя на основі розквіту економіки республік, посилення ролі і значимості спільної праці всіх братніх народів, їх самовідданої боротьби за створення матеріально-технічної бази комунізму. Велике братерство людей праці, яке народилося під зорею Великого Жовтня, дало змогу об'єднати господарські можливості і ресурси всіх республік, прискорити розвиток кожної з них. «Економіка Радянського Союзу,— говорив Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв у доповіді «Про п'ятдесятиріччя Союзу Радянських Соціалістичних Республік»,— це не сума економік окремих республік та областей. Це вже давно єдиний господарський організм, що склався на основі спільних економічних цілей та інтересів усіх націй і народностей».

У ході комуністичного будівництва закономірно поглиблюється соціалістичний поділ праці, удосконалюються всесоюзні спеціалізація, кооперування. Соціалістичний поділ праці нерозривно поєднується з комплексним розвитком республік. Здіснюючи єдину господарську політику, партія раціонально скеровує капіталовкладення, створює необхідні матеріально-технічні умови для зростання виробництва і забезпечення запланованих взаємопоставок між республіками. На основі всесоюзних спеціалізації і кооперування в кожній республіці розвиваються в першу чергу ті галузі народного господарства, для яких є найбільш сприятливі матеріально-технічні і економічні умови.

Чудовою сторінкою в історії дружби і братерства радянських народів стало освоєння цілини, 20-річчя якого не так давно відзначила вся країна. «Цілина,— підкреслював у промові на урочистому засіданні в Алма-Аті Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв,— стала справжньою школою інтернаціонального виховання, в якій представники всіх народів нашої країни об'єднали мудрий досвід землеробів, трудові навички, рішимість перемогти».

В єдиному народногосподарському комплексі успішно розвивається економіка Української РСР. Продукція нашої республіки йде в усі кінці країни. І водночас у кожній тонні металу і вугілля, в кожній деталі машин, що випускаються на Україні,— частка праці всіх народів Радянського Союзу. Скажімо, Ворошиловградський завод імені Жовтневої революції, який виробляє тепловози, одержує комплектуючу продукцію з 580 підприємств країни. Дизелі надходять сюди з Коломни й Пензи, підшипники — з Куйбишева і Саратова, електроприлади — з Талліна і Вільнюса, балки — з Нижнього Тагіла, вентилі — з Улан-Уде. На тепловозах можна бачити деталі з маркою заводів Вірменії, Грузії, Казахстану тощо.

Важливим фактором інтернаціонального єднання радянського народу є соціалістичне змагання. На всіх етапах соціалістичного і комуністичного будівництва воно було і залишається могутнім засобом розвитку творчої ініціативи мас, формування соціалістичного колективізму радянських людей. Створення матеріально-технічної бази комунізму породило нові патріотичні починання, які мають всенародний характер. Великого поширення набув рух за комуністичне ставлення до праці, в якому беруть участь всі класи і со-

ДОСЯГНУТЕ — НЕ МЕЖА

Четвертий визначальний рік дев'ятої п'ятирічки перетнув свій екватор. Змагання під девізом: «Дати продукції більше, кращої якості з меншими затратами» набирає все ширшого розмаху серед трудівників нашого УВП.

На дострокове виконання завдань і взятих зобов'язань четвертого року спрямована робота профспілкової та первинної організацій УТОГ. Використовуючи різні форми політичної та економічної освіти, ми націлюємо трудівників підприємства на розв'язання актуальних завдань виробництва: збільшення випуску продукції, зростання продуктивності праці тощо.

Добре налагоджена організація соціалістичного змагання і політико-виховної роботи дає відрадні наслідки. Так, за перше півріччя поточного року план по випуску валової продукції підприємство виконало на 103,6 процента. Понад встановлене завдання реалізовано готових виробів на 50 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося.

У виробничий успіх колективу вагомий внесок зробили передовики виробництва, ударники комуністичної праці — А. Калашник, В. Циганок, М. Коваленко, М. Маслов, П. Савенок, Л. Черняк, А. Глухий та А. Сенич. Вони систематично домагаються перевиконання норм виробітку.

На підприємстві проведено також велику роботу по підвищенню ефективності виробництва, впровадженню нової техніки і прогресивної технології. Вже закінчено обладнання волочильних станів з намотувальними апаратами нової конструкції, де дріт намотується прямо на шпулі. Цвяхові автомати також переведено на роботу зі шпуль.

У метизному цеху встановлено чотири цвяхових автомати нової конструкції, в тому числі для виготовлення гвинтів. Планується освоєння нових видів продукції.

Проведені заходи спрямовані на поліпшення умов праці робітників, підвищення продуктивності праці, на випуск якісної продукції.

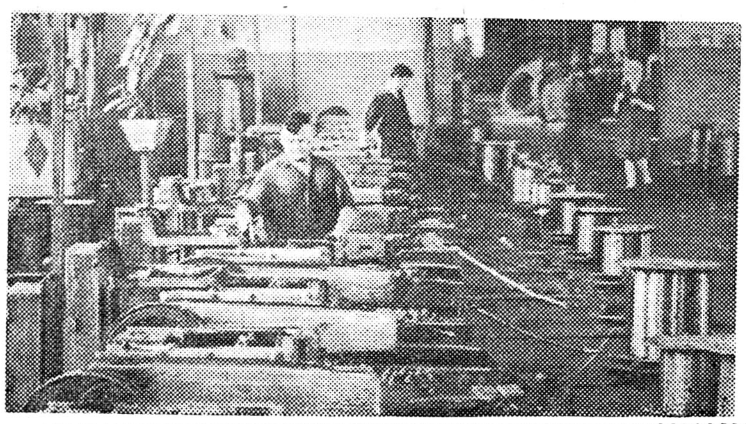

Нещодавно на загальних зборах підприємства прийнято нове зобов'язання: річний план 1974 року завершити до 20 грудня і понад завдання випустити продукції на 38 тисяч карбованців.

Натхненні рішеннями XXIV з'їзду КПРС трудівники УВП докладають усіх зусиль, щоб успішно справитися з виробничою програмою і взятими зобов'язаннями. Для цього у нас є всі можливості.

М. ШАПОВАЛОВ,
голова первинної організації УТОГ, начальник метизного цеху Дніпродзержинського УВП.

На фото: в метизному цеху УВП (ліворуч), відправка готової продукції (знімок вгорі).

Фото **О. ДЗЮБИ.**

ПОПЕРЕДУ ЛУБЕНЧАНКА

У Полтаві відбувся зональний конкурс на звання «Краща швея-мотористка УТОГ», в якому взяли участь представники Полтавського та Лубенського учбово-виробничих підприємств.

Конкурс тривав два дні. Його учасники змагалися у пошитті чоловічих робочих курток на ватній підкладці. Під час конкурсу враховувалися як практичні, так і теоретичні знання.

Комісія, яку очолювала головний інженер Полтавського УВП-1 В. О. Трегубова, визнала переможцями: швею-мотористку Лубенського УВП Марію Миколаївну Недолужко, а також швей-мотористок Полтавського учбово-виробничого підприємства № 1 Ніну Костянтинівну Берегову та Віру Павлівну Долгіну, які зайняли відповідно I, II та III місця.

Переможці зонального конкурсу на звання «Краща швея-мотористка УТОГ» виборили право на участь у республіканському конкурсі, який відбудеться у вересні цього року.

В. МАТВІЄНКО.

АСОРТИМЕНТ ОНОВЛЕНО

У першому півріччі четвертого, визначального року швейні та трикотажні УВП нашого Товариства освоїли 27 видів нових виробів та моделей одягу. Чоловічі робочі костюми моделі 144 розпочали випускати на Артемівському та Білоцерківському учбово-виробничих підприємствах. Полтавське № 1 і Лубенське УВП освоїли пошиття чоловічих брюк на утепленій підкладці.

Багато зусиль доклали колективи Вінницького та Чернівецького підприємств у період освоєння випуску трикотажного полотна з ацетатного шовку. Вінницьке УВП вже виготовило 14,5 тонн цієї продукції, з якого пошито 70,3 одиниць виробів. Чернівецьке УВП також налагодило масовий випуск чоловічої та жіночої трикотажної білизни з ацетатного полотна.

Багато нових моделей з тканини, що не пропускає воду, освоїло Харківське УВП-2. Львівське № 1 та Івано-Франківське УВП випускають нові моделі чоловічих сорочок.

Т. ГАРКАВЕНКО.

ПЛІДНІ ПОШУКИ

Раціоналізатори нашого УВП ведуть активні пошуки розв'язання так званих вузьких виробничих місць. З цією метою вони вдосконалюють діюче технологічне обладнання, впроваджують пропозиції, що спрямовані на посилення режиму економії сировини та матеріалів, а також на збільшення випуску продукції та підвищення її якості.

За останні десять місяців раціоналізатори УВП подали 8 пропозицій. Всі вони вже запроваджені у виробництво. Серед них напівавтомат для пакування брезентових рукавиць. Його автори слюсар-наладчик П. Пильник і електрик І. Царик. За пропозицією слюсарів-наладчиків В. Донцова і А. Кодрика модернізовано швейну машину 51-А класу. Тепер з її допомогою можна одночасно робити стачування і обметування швів.

Технолог Г. Кляревич у співдружності з крейдувальником Б. Марусенком запропонували робити цільнокрійний підборт для чоловічих брезентових костюмів. Впровадження згаданих пропозицій у виробництво дало можливість заощадити підприємству одну тисячу шістсот карбованців.

У даний час раціоналізатори підприємства завершують виготовлення напівавтомату для пакування брезентових костюмів. Це значно підвищить продуктивність праці пакувальниць.

Нині на адресу УВП надходять нові швейні машини 252 та 262 класів. Слюсарі-наладчики ознайомлюють виробничників з роботою на цьому обладнанні.

М. ЗУБАХА,
інженер-механік Чернігівського УВП.

НАСТАВНИКИ МОЛОДІ

З трудовим завзяттям вступили у друге півріччя визначального року трудівники тарно-складального цеху Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

Приклад у праці, у комуністичному ставленні до дорученої справи показують ветерани відділку — друкарі Г. І. Сенча, Т. О. Клочкова, В. Г. Рибачук. Ось уже майже чверть віку працюють вони, вдосконалюючи свою кваліфікацію, щедро діляться досвідом роботи з молодими.

Задовго до початку зміни приходить на роботу Галина Іванівна Сенча. Білява, струнка, енергійна жінка одразу привертає вашу увагу, коли ви заходите до друкарського цеху відділку. Галина Іванівна перш ніж приступити до роботи, уважно оглядає машину, змащує її, ще раз знайомиться з завданням.

Вправні пальці Галини Іванівни швидко відбирають аркуші паперу, її рухи відточені, розраховані. В результаті за зміну Г. Сенча робить 15—16 тисяч друкарських відбитків.

«Набутий більш як за 20 років трудовий досвід,— говорить Галина Іванівна,— я з задоволенням передаю молодим».

Професії накладальниці на плоскодрукувальній машині Г. І. Сенча навчила А. Панкову, В. Максименко. За багаторічну працю друкаркою, перевиконання норм виробітку, активну участь у громадському житті Галина Іванівна занесена до Почесної книги трудової слави Ленінського району міста Києва, нагороджена значком «Відмінник соціалістичного змагання».

У друкарському відділку чимало робітників, які мають високу майстерність, великий життєвий досвід, педагогічний хист. Вони вчать молодь, формують у неї кращі моральні якості будівника комуністичного суспільства.

Віктор Григорович Рибачук — майстер своєї справи. Не одразу став він друкарем. Спочатку працював теслярем, потім склографістом. Та дуже сподобалась йому робота на друкарській машині. І ось він спочатку оволодів фахом накладальника, а згодом опанував професією друкаря на тигельній та на плоскодрукарській машинах. Коли у відділку змонтували друкарську машину марки «ПС», яка друкує відбитки на папері промислового формату 60×84 см., Віктор Григорович перший опанував роботою на цій машині.

Коли друкує Віктор Григорович, то мимоволі замилуєшся його чіткими рухами. Він працює якось легко, з захопленням. При нагоді він може самостійно зробити дрібний ремонт своєї машини, володіє суміжною професією різальника паперу. Віктор Григорович любить, коли йому доручають друкувати складні форми, які потребують високої майстерності, копіткого, вдумливого підходу.

В. Рибачук завжди здає віддруковану продукцію тільки відмінної якості, допомагає молодим оволодіти новою технікою і технологією, прищеплює товаришам по роботі почуття організованості та дисципліни, гордості за свою справу.

Молодою дівчиною прийшла до друкарні Тетяна Олексіївна Клочкова. Вже майже 25 років трудиться вона в цеху. З любов'ю та увагою відноситься вона до своєї роботи, до виконання змінного завдання.

Тетяна Олексіївна обслуговує дві плоскодрукарські машини. Якщо з якихось причин накладальниця не вийшла на роботу, то вона не зупиняє машину. Т. Клочкова так налагоджує роботу, щоб встигати працювати на двох машинах, не допустити їх простоювання.

Вперто оволодівала Тетяна Олексіївна кожним процесом роботи. Та ще встигала на репетиції в гурток художньої самодіяльності Палацу культури імені А. В. Луначарського, брала активну участь у гастрольних поїздках самодіяльних артистів.

Імена ветеранів праці тт. Сенчі, Рибачука, Клочкової, які працюють в друкарському відділку майже чверть віку, добре відомі всьому колективу тарно-друкарського цеху. На них рівняється, з них бере приклад молодь цеху.

О. ЛЕЩИНСЬКА,
майстер тарно-друкарського цеху.

ціальні групи нашої багатонаціональної країни. Справді масовим, всенародним стало Всесоюзне соціалістичне змагання за дострокове виконання річних народногосподарських планів і п'ятирічки в цілому.

Братерська єдність трудящих країни особливо яскраво проявляється в змаганні областей, міст, районів, споріднених підприємств братніх республік. «Народжене творчістю мас,— говорив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар Компартії України товариш В. В. Щербицький на спільному урочистому засіданні ЦК Компартії України і Верховної Ради Української РСР, присвяченому 50-річчю утворення Союзу РСР,— соціалістичне змагання являє собою справжню школу інтернаціонального виховання і братерської взаємодопомоги виробничих колективів усіх союзних республік. Воно стало традиційним між трудівниками Київщини і Підмосков'я, шахтарями Донбасу і Кузбасу, металургами Придніпров'я і Уралу, портовиками Одеси і Ленінграда, хліборобами України, Російської Федерації, Білорусії, Молдавії і Грузії».

Переконливим свідченням торжества ленінської національної політики є неухильний розвиток соціалістичної демократії, дальше зміцнення Радянської держави, підвищення творчої активності і політичної свідомості трудівників міста і села. Комуністична партія постійно піклується про виховання наших людей в дусі радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, непорушної дружби і братерства.

Ядром всієї політичної системи нашого суспільства є Комуністична партія Радянського Союзу — взірець інтернаціонального згуртування однодумців. За своєю ідеологією і політикою, за своїм складом і побудовою вона є партією інтернаціоналістів-ленінців. Наша партія розвиває марксистсько-ленінську теорію, узагальнює досвід мас, в сучасних умовах визначає науково обгрунтований курс внутрішньої і зовнішньої політики, є колективним розумом радянського народу, всіх націй і народностей, що населяють нашу країну. Партія веде комуністів, трудящих усіх національностей до нових перемог у боротьбі за перетворення в життя великої програми будівництва комуністичного суспільства.

В. ПАНІБУДЬЛАСКА,
кандидат історичних наук.

З ВОГНИКОМ

На Полтавському УВП-2 добре знають слюсаря-ремонтника В. М. Леця, який уже 16 років працює в колективі.

Нелегка, копітка робота ремонтника, та він виконує її з вогником, щоденно повертаючи в стрій виробниче устаткування. Щиро вболіваючи за свій колектив, робітник не боїться труднощів, що зустрічаються в роботі. А їх ще чимало на УВП-2. Тісна й непристосована ремонтна майстерня, відсутність допоміжних підіймальних засобів ускладнюють роботу, вимагають багато зайвих зусиль.

Деякі робітники, злякавшись тимчасових труднощів, звільнилися. А Василь Миколайович вважає своїм найпершим обов'язком допомогти колективу подолати труднощі.

В. М. Лець любить свою професію, високо дорожить робітничою честю.

Ф. КРИКЛИВИЙ.

Систематично перевиконуючи норми виробітку, швея Дніпропетровського УВП Тамара Дмитрівна Язикова вже сьогодні видає продукцію в рахунок жовтня 1974 року.

На фото: ударниця комуністичної праці Т. Д. Язикова.

СЛАВА РОБОТЯЩИМ!

Доброю традицією у нашому Товаристві стало проведення вечорів-портретів, присвячених вшануванню передовиків виробництва. Нещодавно такий вечір вперше було проведено і в Ужгородському будинку культури УТОГ.

У центрі уваги цього вечора була швея-мотористка Ужгородського УВП-2 М. Ф. Томей.

Того дня культзаклад зустрічав відвідувачів святково прикрашеним залом. Вони з інтересом оглянули стенд, на якому були представлені відзнаки та грамоти, якими нагороджена Маргарита Федорівна Томей за багаторічну самовіддану працю.

І ось вечір розпочався. На сцені сім'я М. Ф. Томей — чоловік та дочка. Відкрив вечір директор Будинку культури В. Я. Романенко. Після невеликого вступу він надав слово заступникові директора, секретарю партійної організації УВП-2 І. Т. Карнафелю. Іван Трифонович розповів присутнім про життєвий шлях та трудові здобутки робітниці. Він сказав:

— Маргарита Федорівна працює на нашому УВП-2 з дня його заснування. Прийшовши на підприємство простою швеєю, вона доклала усіх зусиль для вдосконалення своєї майстерності. Зараз М. Ф. Томей працює бригадиром, працює без браку, значно перевиконуючи щоденні виробничі завдання. Маргарита Федорівна має біля 50 відзнак адміністрації підприємства.

— Спитайте у молодих виробничниць,— сказав на закінчення свого виступу Іван Трифонович, де вони освоїли навички складної професії швей-мотористок? І більшість з них з вдячністю скаже: у Маргарити Федорівни.

На вечорі виступили також майстер швейного цеху УВП-2 А. В. Крачкович, заступник секретаря комсомольської організації підприємства Ганна Турянська та багато інших.

На вечорі через епідіаскоп було продемонстровано фотографії, на яких знято М. Ф. Томей на роботі і вдома.

В. ГОРЕЦЬКА.

ЩАСЛИВІ ВИГРАШІ

Газета «Наше життя» вже розповідала про володарів щасливих лотерейних квитків, які виграли автомобілі «Запорожець».

Володарем новенького «Запорожця» цього разу став тракторист колгоспу імені 50-річчя Жовтня з села Благодатне Гарбузинського району Миколаївської області Ю. Г. Остапов. На один з квитків, які він придбав, випав щасливий виграш.

Юрій Григорович Остапов — член УТОГ, що досконало оволодів управлінням трактора. Тепер освоєння легкового автомобіля піде набагато легше.

Серед чуючих поталанило робітникові радгоспу «Зелена поляна» М. Савченку, який виграв жакардову ковдру. Л. Сторчаус — набір авторучок.

Щастить на виграші Л. Ткаченку. Крім «Запорожця» він виграв мотор до човна, наручний годинник «Чайка» з позолоченим корпусом та інші речі.

І. КОЧУРА,
контролер Благодатненської ощадкаси.

На знімку: Ю. Г. Остапов з сином біля свого «Запорожця».

Фото І. ПЕТРОВА.

ЗА ЗРАЗКОВИЙ ГУРТОЖИТОК

В гуртожитку Конотопського УВП мешкають 92 чоловіка. Більшість з них бере активну участь у проведенні культмасових заходів, слідкує за чистотою в кімнатах і на кухнях. Серед них слід відзначити А. Троценко, А. Котельву, З. Соловйову, М. Шаповал, Є. Савченко, М. Бабич, П. Мигун, Т. Железненко, В. Петрикей та інших, які в труді і в побуті гідні наслідування.

В змаганні за кращу кімнату комуністичного побуту найкращих успіхів домоглися мешканці — А. Котельва, А. Павленко, В. Петрикей, Н. Ольховик, К. Коханько, Є. Пономарьова, О. Бочкун, Н. Одинець та інші.

Рада гуртожитку та санітарна комісія, до складу яких увійшли кращі мешканці, слідкують за порядком, велику увагу приділяють санітарному стану кухонь, коридорів і кімнат. Вони ж спільно ведуть роз'яснювальну роботу, організували змагання за присвоєння звання «Гуртожиток комуністичного побуту».

На жаль, серед мешканців є й такі, що забувають про свої обов'язки, не виконують внутрішнього розпорядку, не утримують в належному стані свої кімнати. Це такі як О. Оникієнко, Л. Соколова, В. Цап, Л. Горобей, Є. Шаман.

Наші активісти спрямовують свої зусилля на те, щоб гуртожиток справді став рідним домом для всіх, без винятку, мешканців. Для цього вже чимало зроблено, але ще багато треба зробити.

Н. МАТЮХА,
комендант гуртожитку Конотопського УВП.

НАВЧАННЯ КАДРІВ

В Ужгороді відбувся семінар голів міжрайвідділів УТОГ та культосвітніх закладів Закарпатської області.

Для учасників семінару були прочитані лекції на теми: «Методи і форми клубної роботи», «Організація роботи клубу», «Завдання культзакладів в піднесенні ідеологічної роботи» та інші.

Велику увагу на семінарі було приділено практичним заняттям. Так, голови міжрайвідділів та культпрацівники взяли активну участь в практичному занятті «Складання сценарних планів». А ввечері того ж дня вони були присутні в обласному Будинку культури, де відбувся «Вечір — портрет», присвячений передовикам п'ятирічки. Його підготували працівники Будинку культури та колектив учбово-виробничого підприємства № 2.

В роботі семінару взяли участь голова облвідділу УТОГ К. В. Власов та методист по клубній роботі обласного будинку народної творчості Л. І. Аїтова.

Л. КОСАР.

КИЯНИ У ПОЛТАВІ

Члени літературного гуртка «Київський каштан» разом з активістами Палацу культури імені А. В. Луначарського нещодавно побували на екскурсії в Полтаві. Вони оглянули історичні та визначні місця цього старовинного українського міста, яке недавно відзначило своє 800-річчя.

Полтавська битва—одна з славних сторінок в історії боротьби трьох братніх народів — російського, українського та білоруського проти поневолювачів. В цій битві росіяни вщент розгромили непереможну на той час шведську армію.

Музей історії Полтавської битви знаходиться за дев'ять кілометрів від центра міста, на тому місці, де 27 червня (за старим стилем) 1709 року відбулася ця історична битва.

З великим інтересом слухали ми екскурсовода та оглядали експонати музею. Нині діорама «Полтавської битви» озвучена. Тут лунають слова знаменитого наказу Петра І: «Воїни! Ось і настав час, що вирішить долю Вітчизни. Отож, не повинні ви міркувати, що б'єтеся за Петра, а за державу Петрові доручену, за рід свій, за Вітчизну...»

Документи, історичні реліквії, твори мистецтва, що експонуються в музеї, знайомлять відвідувачів з історією Північної війни і кульмінаційним її моментом — Полтавською битвою.

Учасники екскурсії відвідали садибу музей Івана Петровича Котляревського, класика української літератури, автора безсмертних творів: «Енеїда», «Наталка-Полтавка», «Москаль-чарівник». В хаті письменника все відновлено так, як було за його життя. На сволоках збереглися навіть давні написи, хоч вже минуло понад два століття з дня народження І. П. Котляревського.

Обстановка музею навіяла таке відчуття, ніби десь тут поруч з нами живе і творить великий письменник і ось-ось ввійде до хати, по-старовинному зробить уклін і скаже: «Доброго вам здоров'я, хлопці і дівчата»...

До будинку-музею Панаса Мирного прилягає сад з тихим ставком. Автор широковідомих повістей та романів «Лихі люди», «Хіба ревуть воли як ясла повні?», драми «Лимерівна» та багатьох інших творів вніс великий вклад в українську літературу.

Тут, в просторій і світлій вітальні, письменник приймав своїх друзів по перу. В різний час тут побували Леся Українка, М. Коцюбинський, В. Стефаник, М. Старицький, М. Лисенко і Карпенко-Карий, М. Садовський, М. Заньковецька.

Вітальня, як і кабінет, вражають своєю простотою. В центрі овальний стіл, вкритий плюшевою скатертиною. На столі гасова лампа і книга М. Гоголя «Мертві душі». Навколо стола стільці. В правому кутку піаніно і етажерка з нотами. На піаніно бюст П. І. Чайковського. Біля виходу на веранду стоїть книжкова шафа, в якій зберігаються твори П. Мирного та книги, подаровані письменнику М. Коцюбинським, М. Старицьким і В. Короленком.

У вітрині речі письменника: печатки з його монограмами, паспорт, будинкова книга, в яку рукою Панаса Мирного занесено його дружину і дітей: Віктора, Михайла та Леоніда; рушник подарований йому матір'ю, інші особисті речі письменника.

У 1909 році за згодою і при підтримці Панаса Мирного полтавські учні і студенти провели в вітальні та в саду декілька таємних зборів, на яких читали й обговорювали заборонені твори російських та українських письменників. Кожного року в цій кімнаті господар влаштовував новорічну ялинку. Він запрошував сусідських дітей і дарував їм гостинці.

Незабутнє враження справив на екскурсантів і літературно-меморіальний музей В. Г. Короленка. Тут, в цьому будинку, він жив, писав, віддавав народу свої кращі помисли і почуття.

На одному з експонатів зображена хата, в якій В. Г. Короленко жив під час заслання в Березовських Починках В'ятської губернії. А ось книги письменника — повісті і оповідання: «Сон Макара», «Сліпий музикант» та багато інших.

Як відомо, в 1893 році письменник здійснив поїздку до Америки, яка надихнула його на створення оповідання «Без язика». Велике враження справляють слова автора, що викарбувані на одному із стендів: «Погано російській людині на чужині і, мабуть, найгірше всього в Америці».

В. І. Ленін ще в 1907 році назвав Короленка прогресивним письменником чиї твори були проникнуті патріотизмом і гуманізмом, співчуттям до пригнічених. О. М. Горький, оцінюючи творчість В. Г. Короленка, сказав: «Мені особисто цей великий і красивий письменник сказав про російський народ багато чого з того, чого до нього ніхто не вмів сказати».

Після огляду літературно-меморіальних музеїв наш автобус помчав по вулицях міста. І ось перед нами відкрилась сьогоднішня Полтава з її новобудовами, широкими проспектами, магазинами, театром, бібліотеками, інститутами.

Потім відбулася зустріч киян з активом Полтавського будинку культури.

Всі учасники цієї екскурсії одержали велике моральне й естетичне задоволення. Вони щиро вдячні голові Полтавського облвідділу УТОГ Григоренко А. М., інструктору-перекладачу облвідділу Плюті Л. П. та перекладачу Полтавського будинку культури Степаненко С. П. за допомогу в організації та проведенні екскурсії.

Ця поїздка до Полтави надовго залишиться в пам'яті всіх її учасників.

І. САПОЖНИКОВ,
керівник літературного гуртка «Київський каштан».

На фото: учасники екскурсії перед будинком літературно-меморіального музею Панаса Мирного.

Фото **Н. ДАВИДЕНКА.**

КУТОЧОК РИБАЛКИ

КОЛИ Ж КЛЮЄ?..

НА ЦЕ питання шукають відповідь любителі-початківці й бувалі рибалки. Якщо коли-небудь і вдасться відповісти на нього, то риболовля відразу втратить свою чарівність і принадність. І все ж це не означає, що рибалки, песимістично махнувши рукою, перестануть добиватися вирішення цієї проблеми. Адже кожний вихід на природу з вудлищем — це експеримент у пошуку відповіді на одвічне питання: «Клюватиме сьогодні чи ні?»

Досвід, що передається з покоління в покоління, містить багато цінних спостережень щодо загальних закономірностей, які впливають на кльов. Зокрема відомо, що найсприятливішими для риболовлі є пізні вечірні і перші ранішні години. Риба у цей час частіше виходить на прибережне мілководдя. Адже жарка і холодна погода сковує рибу так, як і людину. Негативно на кльові позначаються також різні перепади тиску і температури.

Погіршення кльову деяких риб, що настає задовго до грози, вказує на її наближення. Інші ж риби, навпаки, починають у цей час клювати краще, ніж раніше. Ясна, безвітряна погода мало сприяє кльову, а теплий, не дуже сильний дощ — навпаки.

КОРИСНІ ПОРАДИ

*** Тонку вершину бамбукового вудлища можна зробити міцною, якщо просочити її гарячою натуральною оліфою, обмотати шовковими нитками, а після просихання вкрити розчином клею БФ-2 в ацетоні (1 : 1).**

*** Як зберегти мотиль улітку? Це питання цікавить багатьох рибалок. Найдосвідченіші це роблять так: мотиль вміщують у бляшанку з отворами в кришці для повітря і, загорнувши у вологу ганчірку, тримають проти вітру. Коли ганчірка висихає, її знову зволожують. У такий простий спосіб мотиля можна зберегти живим протягом доби.**

*** Найчутливіший поплавець — завжди найлегший. Проте такий поплавець важко закинути далеко, особливо проти вітру. Це легко усунути, якщо на деякій відстані (півметра) від легкого поплавця встановити важчий, корковий. На плаву він не заважає маленькому — основному, не чинить опору рибі, яка клює, а закидати з ним снасть значно зручніше.**

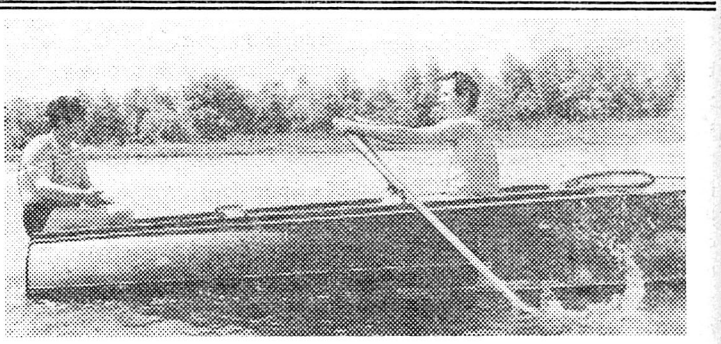

На річці. Фотоетюд Д. ОЛЕКСЕНКА.

В. о. редактора П. БУЛАТОВ.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20 телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. КДВО УТОГ, зам. 1208—9500. 74 р.